

kapelo Božjega groba, ali radi počasne božje službe Armencev, pričela se je le še o pol 10. uri.

Tukaj sem tolikokrat opozoval in premišljeval, kako lepi so katoliški obredi. — 14 dni sem je zdaril križem sveta po pustinjah Galileje, Samarije in Judeje, a našel sem večidelj pusta kraška tla, na katerih bolj umirajo, kakor zelenijo revne rastlinice. Dospel sem slednjič tudi na vedno-zeleno, bujno obrežje reke Jordana in ko sem primerjal te zelene livade z onim pustim svetom, spomnil sem se na dom, na zelene in rodovitne livade Spodnjo-Štajerske ter vzkliknil: »Tu, ob zelenem obrežju Jordana, še le učim se bolje čislati svojo lepo domovino!« Tako tudi danes. Ko sem koncem velikega tjedna primerjal cerkvene ceremonije drugovercev, Grkov, Armencev itd. z našimi, porekel sem s prepričanjem: Tu-le se še le prav uči katoličan čislati obrede svoje sv. kat. cerkve. Žal, da jim je dano premalo prostora pred Božjim grobom in da je altar le za silo, tako da se mora vsakokrat po končani službi Božji zopet odnesti.

Opoldan sedli smo k obedu in bili prav dobre volje. Opoldan — na Veliko noč — v Jeruzalemu! Med drugimi jedili prinesli so nekaki »bider«, a ko so ga začeli rezati, sfrčal je veselo iz njega pravi pravcati — vrabelj: prisposodabljal je vstajenje Gospodovo. A ko so prinesli na mizo celo pečeno jagnje — celo od nog do glave, ne najmanjša kostička ni bila zlomljena —, začela se je vrsta napitnic. Prva veljala je se v sv. očetu Leonu XIII., druga pa Njih cesarosti Franju Josipu I., kateri je ravno pred 20 leti (1869) pri isti mizi, kakor danes mi, obhajal velikonočne praznike. Splošno navdušenje!

Na Veliki ponedeljek potoval sem po oni isti poti, kakor isti den svoje dni Jezus z dvema učencema v Emavs. Je 3 ure ali po stari meri: 60 štadij hoda. Zgubili smo se tovariši že pred vrati Jeruzalemskimi. Imel sem dobrega konjička, poleg tega spomnil sem se današnjega imena starega Emausa »Kubebe«, tedaj le naprej. Dospel sem mimo »Nebi Samwil« (grob preroka Samuela) ob 10. uri, misleč, da zadnji, v resnici pa prvi. Še le proti koncu slovesne moje sv. meše v frančiškanski cerkvi prisopihali so ostali romarji. Potem smo si ogledali znamenitosti kraja. Nek častitljiv starček iz Nemčije pričel je na razvalinah one cerkve, ki je stala tam, kjer hiša Kleofova, ednega izmed velikoponedeljskih Gospodovih učencev — pričel je tedaj prav ganljiv govor: »Gospod, ostani pri nas . . . če nas vera zapušča . . . če Boga z grehi žalimo! Pri mnogih na giba se solnce že k zatonu, h koncu gre . . . Tedaj še, o Gospod, pri nas ostani — na našo zadnjo uro!« Pri obedu pa je isti gospod govoril napitnico: »Ubi filii sancti Francisci et sancti Antonij, ibi hospitalitas, benignitas, charitas — e nostra parte vero gratiarum actio et exultatio! Kjer so sinovi sv. Frančiška in sv. Antonija, tam je gostoljubnost, dobrodušnost in ljubezen — od naše strani pa srčna hvala in živio!« Prav je imel govornik. V sveti deželi se je tudi meni pred vsemi omilil frančiškanski red. 600 let že čuva in skrbi za naša svetišča po sveti deželi, mnoge izmed njih umrlih pa kinča mučeniška krona, ker rajši so pustili življenje, kakor bi se umaknili s svetega kraja. Le eno priliko Vam povem. Že nekaj let sem svojili so si združeni Grki in Rusi nekoliko pedij katoliške zemlje pred jamo, kjer je Jezus krvavi pot potil, na Oljski gori. Dne 20. avgusta 1890 se je imela pravda končati s tem, da so razkolkniki poslali tje trumo zidarjev, ki bi imeli na mah postaviti na onem prostoru močen zid. Ali poslal je »Custos terrae sanctae« (Varuh sv. dežele), njih višji, tje tudi kakih 20 zvestih svojih frančiškanov, ki so stopili na oni prostor z vsklikom: »Le mrtve nas ponesete

odtod!« Prišel je francoski konzul, ki ima vsled mejnarodnih pogodb nalog, braniti katoliško cerkvo, prišel je, podšuntan in podmiten, s pasjim bičem odganjat »trdoglavih« frančiškanov, a reklo se mu je: »Le vdarjaj! Odtod pa nas poneses le mrtve!« Prišel je tudi turški paša Jeruzalemski s trumo vojakov, podkupljen s težkimi tovari zlata, jih preganjal.

Frančiškani, ki so stali tu že od predvečera, celo noč in skoraj oni celi dan brez hrane, gologlavi, pod hudo pekočimi žarki poletnega solnca, poprijeli so se drug drugega za roke in se še tesneje sklenili. Ni imel poguma paša streljati. Opsoval jih je in odšel, zmagali pa so zvesti junaki Kristusovi. (Dalje prih.)

Smešnica. Iz krčme. Krčmar: »No, gospod baron, kako ste kaj zadovoljni z mojo postrežbo?« Baron: »Drago je pri Vas vse tako, kakor v kakem velikem mestu. Ako bi tudi Vaša postrežba in hrana ter pijača takova bila, ne bilo bi nobene razlike med Vašo krčmo in drugimi velikimi gostilnami!«

Razne stvari.

(C. kr. pošta) Od dne 15. novembra je pri c. kr. poštah za vsako nakaznico, ki znaša čez 2 gld. ter jo poštni sluga prinese na dom, plačati po 3 kr. Ako jih pa prinese več ob enem, plača se mu za eno po 3 kr., za ostale pa po 1 kr.

(Davki.) Do 30. septembra se je v c. kr. davkarijah naše države davka plačalo 249,542.689 gld., samo na Dunaju 36,136.268 gld. V istem času pa so ondi lani vplačali za 6 milj. manj davkov.

(Rodoljubje.) V soboto je umrl Andrej Komel pl. Sočebnan, c. kr. major v pokoju v Gradci, po kratki bolezni v 64. letu svoje dobe. Komel tudi v vojaški suknji ni pozabil svojega naroda ter je koristil slov. mladenci veliko s tem, da jim je vojaške knjige slovenil ter jim tako lajšal vojaško službo. Tacih knjižic je iz njegove roke v vsem do 16, ali ni doživel, da bi jih bil razprodal. Naj počiva v miru!

(Čitalnica v Rajhenburgu) priredi v nedeljo, dne 20. novembra t. l. tombolo v svojem prostorišču. Začetek ob 4. uri popoldne. K obilnej vdeležbi vabi vljudno Odbor.

(Grozdje.) Letos je sem ter tje trta obilo rodila. Tako je pri Lipnici na enem šest let starem trsu viselo 459 zrelih grozdov in v občini Topli pri Stainzu je nek kmet na enem trsu, ki se razprostira po gospodarskem posloji, natrgal 95 kilogramov grozdja.

(Nove orglje) so dobile čč. šolske sestre v Mariboru. Nje je izdelal g. J. Goršič iz Ljubljane; blagoslovijo se, kakor se nam poroča, prihodnjo soboto.

(Železnica.) Na ozkotirni železnici iz Poličan v Konjice se je v ponedeljek dne 14. novembra srečno pripeljal prvi hlapec »Sv. Duh« iz Poličan v Konjice. Z novim letom mislijo delo dokončati in tedaj se odpre železnica tudi za popotnike in sploh za občno rabo.

(Ubežal) je iz ječe c. kr. okr. sodnije v Šoštanj Janez Vabič, doma iz Loke pri Mariboru in jo je potegnil po svetu, gotovo ne za dolgo časa, kajti c. kr. žendariji so mu že na sledu.

(Kmetijske zadruge.) Pri ministerstvu za poljedelstvo izdeluje se načrt postave, po kateri se osnujejo kmetijske zadruge ali kamore. Njim se dajo enake pravice gledé na kmetijske stvari, kakor jih imajo trgovinske kamore. Če ne veliko, nekaj pa dobijo po teh zadrugah vendar-le tudi kmetovalci pravic do postav, ki se tičejo izrecno kmetijskih potrebščin.

(Z drevesa) je padel dne 7. novembra hlapec Anton Ažnik pri Slov. Gradci. Mož je obsekaval smreke ter je umrl pri priči, ker si je možjane pretresel. — Nekaj dni poprej pa je padel z jabelke Štefa Mastnjak, posestnik v Zavrhu ter je takoj mrtev obležal.

(Nesreča.) Dne 9. novembra je Jurij Turin, posestnik v Hrastovci pri Poličanah, prekuhal sod, toda špirit mu je raznesel sod ter so njega v tem doge zadel s tako silo, da je v malih urah umrl.

(Südmark) sklicuje svoje »ljube rojake« vkup ter jim zatrjuje, da je velika potreba nemških posojilnic v slov. krajih. Čudno, da mi ničesar ne znamo o tej potrebi in tudi slov. kmetje brž ne hrenijo po njih.

(Učiteljstvo.) Mesto podučitelja je v Stranica dobil g. Martin Repič, doslej v Frankolovem; g. Anton Žvokeľ pri Sv. Vidu tik Gradca, doslej v Cirkovicah; mesto učitelja pa v Središči g. Anton Kosi, doslej podučitelj ravnotam in nadučitelj je postal pri Sv. Ani na Krembergu g. Miha Lesnika, učitelj na Veliki in v Gornjskem g. Janez Cotar, podučitelj v Šent-Pavlu na Bolski.

(Za dijaško kuhinjo) v Mariboru je nabrala gospa Roza Spindler, soproga c. kr. vodja zemljiskih knjig v Brežicah, 30 gld. in sicer pri naslednjih gospodih: dekanu Francu Ferenčak, dr. Gvidu Srebre, dr. Schmirmaul, dr. Firbas — pri vsakem po 5 gld.; kaplanu J. Mešiček, živinozdravniku Ivanu Munda po dva in po enem goldinarju pri dr. Francu Vovšek, vodji Antonu Spindler, veleposestniku Francu Lenček, c. kr. notarji Francu Veršec, železn. postaje načelniku Fr. Planinc in not. koncip. J. Stanic. Bog plati!

(Požar.) V Pongercih, v Cirkovicah na Drav. polji, je nastal v nedeljo dne 13. novembra, proti pol dne velik požar ter so zgorela enajstim kmetom stanovanja in gospodarska poslopja. Otroka, pet in štiri leta stara, sta dobila vžgalice v roke ter zakrivila požar. Oba sta zgorela, starejši se je živel, ko so ljudje prihiteli gasiti, mlajši pa je bil vže zgorel.

(Ljudska šola.) Dež. šolski svet v Gradci je imenoval za nadučitelja v Cezanjevcih g. Fr. Schneider, popučitelja na Cvenu; za učitelja pri Mali nedelji gosp. Fr. Zacherla, podučitelja v Cezanjevcih; za podučitelja v Spodnji Sv. Kungoti g. Avgusta Požegarja, zač. podučitelja v Studencih pri Mariboru.

(Mladina.) Na Dunaji je uno nedeljo večer umoril Janez Wittmann, mizarski učenec še le 18 let star, 16 let staro Roza Seiwald v delavnici svojega brata s kijcem, ker ni marala za »njegovo srce«. — Redarji pa so zasačili celo tolpo dekletic od 11 do 14 let starih, ki so kradla gospēm, stoječim pred kako štacuno, denarje iz žepa. Eno dekletce, 12 let stara Ivana Haller je obstala, da je kacih 30 gospā obkradla, denar pa so dekleta zapravila za razno obleko in sladčice.

(Zapuščina) po rajnem knezoškofu Jakobu Maksimiljanu je sedaj, po treh letih in štirih mesecih, vže vendar-le dognana ter se izroči brž kmalu preč. škofijstvu za dediča, kn.-škof. dijaško semenišče v Mariboru.

(Duhovniške spremembe.) Vč. g. Rupert Šuta, kn. šk. duh. svetovalec in dekan v Zavrčah, je v ponedeljek dne 14. novembra umrl v 49. letu svoje dobe. — Č. g. Jožef Ozmeč, kaplan v Zavrčah, je postal provizor ravno tam in istotako v Leskovcu tamošnji kaplan č. g. Andrej Keček; č. g. France Črnenšek, kaplan v Vidmu pride za kaplana k Sv. Vidu pri Ponikvi in na njegovo mesto gre č. g. France Brglez, kaplan pri Sv. Štefanu za Šmarjem.

Listič uredništva. Č. g. J. G.: Tako daleč pa pač ne sega »svetlejši«. — G. R. N. v Št.: Ako Vam oko več ne služi prav, dajte, da Vam zdravnik zapiše številko za očala! — G. P. T. pri Č.: Prosimo vselej do torka!

Loterijne številke.

Trst 12. novembra 1892: 54, 39, 11, 66, 38
Linc „ „ 43, 2, 64, 56, 36

Zavarovalno društvo „Unio catholica“

na Dunaji I., Bäckerstrasse 14 in v
Gradci Radetzkystrasse 1. 19-26

priporoča se vsem katoličanom, kateri name-
ravajo složnost na gospodarstvenem polji.
Društvo oskrbljuje zavarovanje proti ognju,
nesreči in za življenje, kakor tudi cerkvenim
in občinskim predstojnikom zavarovanje zvo-
nov proti razlomu in poklini. — Zastopniki
se iščejo. Varnost popolna, premije po ceni.

Vse stroje za kmetijstvo, vinarstvo in sadjarstvo,

IG. HELLER, DUNAJ,

mlatilnice, čistilnice za žito,
trilejne, slameznice,
mline za sadje,
stiskalnice za vino, za grozdje,
tako vse druge stroje in pripomo-
ke za kmetijstvo,
vinarstvo in sadjarstvo itd.
priporočam v najvišji in najboljši
obliki, po meri!

1/2 Praterstrasse 78.
Glavna pisarna: Dunaj, 1. okraj, Praterstrasse 78. — Čas za poslovanje — ponedeljek,
sreda, petek.

V najem se daje

v Podčetrtnu (W.-Landsberg) s 1. ja-
nuarjem 1893 priložno poslopje za trgovino
z mešanim blagom. Več povē tamošnji žup-
nik gosp. J. Grink. 1-3

Potrebno za hišo in pisarno.

V tiskarni sv. Cirila v Mariboru
je ravnokar izšel in se dobi

Slovenski koledar 1893.

za na steno.
Cena 16 kr., po pošti 2 kr. več.

Tiskan v treh barvah!

SCHUTZ - MARKE.

Kdor hoče uživati **dobrote edino prave**
— ne na pol sožgane in polne slaja, ki v ustih ostane

Kneipp-ove sladne kave

naj kupuje le blago v **rudečih** štirivoglatih zavitkih
bratov Ölz z varnostnimi markami: **podoba**
in **ponvico**.

Ako se jej primeša nekoliko

25-30

Ölz-ove kave,

katera je **najboljši** in **najizdatnejši** dostavek
h kavi, dobivaš po **ceni redilno kavo**, katera
presega navadno bobovo kavo.

Bratje Ölz, Bregenz

od vlč. g. župnika Kneippa edino pooblaščenā tovarna
za sladno kavo na Avstrijsko-Ogerskem.